

GÜLÜMSEMELERİ GÜNEŞ OLAN ÇOCUKLAR

Tuğçe ERGEN

Öğlen güneş tepeye çıktığında yola koyuluyoruz. Gidilecek yerde çocuk olunca yollar bitmez, saatler geçmez oluyor. Gece vardığımızda alışkın olduğumuz camda bekleyen çocuk manzarası yerini karanlık boş pencerelelere bırakıyor. Yarıyıl dönüşü olduğundan çocuklar pazartesi sabahı ellerinde, omuzlarında valizleri ile okulun kapısından giriyor. O esnada dikkatimi Ayşe çekiyor, yanına gidip çivi veriyorum. Biraz konuşup yanından ayrılıyorum. Akşama doğru topaç yapıyoruz birkaçı ile. Yemeğe birlikte geçiyoruz ve Ahmet ile tanışıyoruz. Zülal abla ile yanına oturup yemek yiyoruz. Ahmet ağlamaya başlıyor ailesini özlediği için ve Zülal ablayla konuşuyor. Benim yan tarafımda yemek yiyen Mehmet ise okula alışmanın zor olduğundan ama alışınca evi gibi hissettiğinden bahsediyor. Konuşmanın sonunda Zülal abla Ahmet'in yüzünde tebessüm oluşturuyor ve masadan kalkıyoruz. Sabah başka bir okula geçiyoruz. Burada her gönüllü olan öğretmenlik okuyanın hayali okuluna İLKİYAR gelmesi gerçekleşiyor. Okulun girişinden itibaren bizi süslenmiş pankartlar ve çiçekle karşılıyor çocuklar. Hepsinin yüzünde gülümseme ve umut dolu. Çivi verdiğim çocuklar çözerken bir yandan da sohbet etme şansı buluyoruz. Bana okullarına gelmeden önce mektup yazdığını ve cevabımı çok merak ettiğini söylüyor. Bunun çok tuhaf bir his olduğunu o an fark ediyorum. Beni hiç tanımadan mektup yazan bir çocukla karşılaşmak çok güzel hissettiriyor bana. Gün içerisinde etkinlikler yapıyoruz, onlara öğretmenleri sayesinde ilkyarın zaten dokunduğunu görüyoruz.

Aynı gün
geçtiğimiz
diğer okul
daha
kapısından
girmeden bir
sürü çocuğu
içinde
barındırdığını
haber
verircesine
heybetli bir
şekilde
duruyor
karşımızda.
Yemekhanenin

önünde duran otobüsten inerken cama dizilmiş çocukları görüyoruz. Onlar da bekledikleri sonunda geldiğinden oldukça heyecanlanıyor ve pencereyi açıp seslenmeye başlıyorlar. Bize yemekhaneye kadar eşlik etmeye geliyorlar. İki dakika içerisinde etrafımız kalabalıklaşıyor. Onlarla birlikte yemek yemeye başlıyoruz. Akşam olup odalara çekildiklerinde dört farklı odaya girme fırsatı buluyorum. Bu odaların her birinde dört çocuk kalıyor. Kitap okumaya başladığımda çocuklar kendi ellerindeki kitapları bırakıp yataklarına uzanıyorlar ve ilk defa onlara kitap okunduğunu söylüyorlar. Gözleri kapatıp uyku bastırınca ışıklarını kapatıp odadan çıkıyorum. Başka bir odaya girdiğimde bir çocuğun dikkatlice ders çalıştığını görüyorum. O çalışmaya devam ederken ben de Lamia, Tuğba ve Neşe'ye kitap okuyorum. Hikaye bittiğinde bir tane daha istiyorlar. Böylece odadan çıkarken üç hikaye bitmiş oluyor. Son odaya girdiğimde "Abla bizimle önce sohbet etsen de sonra hikaye okusan olur mu?" diyorlar. Liseyi ve üniversiteyi çok merak ettiklerini önce benden anlatmamı istiyorlar. Konuşmam bitince bu sefer de onlar okulda yaşadıkları komik anları ve ailelerini anlatıyorlar. Köyleri çok yakın olduğundan bazen yürüyerek gittiklerinden bahsediyorlar. Biz gelmeden hemen önce yaptıkları maçta karşı sınıfı nasıl yendiklerini öyle güzel anlatıyorlar ki hiçbir maç spikeri bu kadar beceremez. Sonraki gün anasını ile vakit geçiriyor ve küçük bir tiyatro canlandırıyoruz. Çocuklar o kadar güzel oynuyor ki verdiğimiz rolleri, yanlarında rolü yapamamış gibi oluyoruz. Gece önceki gün gittiğim odaya kitap okumaya gittiğimde elime üç mektup sıkıştırıyorlar. Vedanın çok zor olduğunu, bize çok alıştıklarını dile getiriyorlar. Onlara çaktırmadan hikaye okuyup ayrılıyorum odadan. Çıktığım anda ise gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bu kalpleri kar, gülümsemeleri güneş gibi olan çocukları bir daha ne zaman görebileceğimi düşünüp hüzünleniyorum.

Sabah kahvaltıda Necati ile tanışıyorum. Biber yetiştirdiklerini ve kurutup sattıklarını söylüyor. Profesör olmak istiyormuş büyüyünce. Tarlada çalışmaktan yorulduğu günlerden bahsediyor. Ama yine de çok eğlenceli olduğunu eklemeyi ihmal etmiyor. Bir diğerinin babası nakış

işçisi ve İstanbul'dan taşınmışlar buraya. Hiç deniz görmemiş orada yaşadığı 7 yıl boyunca. Deniz görmeyi çok istediğinden bahsediyor. Bazı insanların her gün yanından geçip dönüp bakmadığı deniz bir çocuğun hayallerini süslüyor.Hareket

saati gelince çocuklar yanımıza gelip sıkıca sarılıyor. Ağlamadan otobüse zor atıyoruz kendimizi. Giderken düşüncelere dalıyoruz. Bu koca yatılı okulu kalpleri ile ısıttıklarını düşünüp yola bakıyorum.

Diğer gün gittiğimiz okulda ise çocuklar futbol oynarken karşılaşıyoruz. Akşam yemeğini birlikte yediğim Ali doktor, Nihat ise hakim olmak istediğini söylüyor. Sohbetimiz esnasında sorduğum tüm zeka sorularını bilen bu çocuklara hayranlıkla bakıyorum. Masal okumaya odaya gittiğimde yaklaşık 30 çocuğun aynı yatakhane olduğunu ve kitap okunmasını sabırsızlıkla beklediklerini görüyorum. Ben okumayı bitirdiğimde gördüğüm manzara ise büyüleyici derecede güzel ve masum, çocukların beni görebilmek için yatak başlarında uyuyakalmaları oluyor. Hepsini yerine yerleştirip odadan ayrılıyorum. Ertesi gün kahvaltıda sessiz duran sırayı alma kuralı olduğundan ve benim gibi çok konuşan bir ablaya rastladıklarından bulunduğum sıra bir kısmından sonra içeri giriyor. Öğlen yemeğine kadar zaman su misali akıp gidiyor. Öğlen yanlarına oturduğum Nihal, Fatma ve Berrin ile tabaklarımızdaki yoğurtlardan sohbet açılıyor. Bana tuzlu yoğurt diye bir yiyecek olduğunu ve çok sevdiğini anlatıyorlar. Fatma aslında köyde değil ilçe merkezinde yaşıyormuş. Ancak babaannesi hastalanınca annesi hem ona hem babaannesine bakmakta zorlanıp onu yurda vermiş. İlk zamanlar çok zorlandığını ama sonra alıştığını söylüyor Fatma. Berrin tuzlu yoğurttan bahsetmeye devam ediyor. Evden ilk geldikleri günler getiriyorlarmış yanlarında. "Değme keyfimize o zamanlarda abla" diyor. Onların yanından ayrıldığımda Sanem ile tanışıyorum.

Herkes top oynarken onun hiçbir şeyle oynamaması dikkatimi çekiyor. Yanına çöküyorum. Konuşmaya başladığımızda badminton takımında olduğunu, maçlara hazırlandıklarını anlatıyor. Konunun üzerine daha fazla

gitmeden topaç çevirmeye davet ediyorum onu. Oynamamız bittiğinde gözlerinde ışıkla onu bırakıyorum. O sırada kitaplarını üzerindeki tek kalın gördüğü ama aslında oldukça ince olan hırkaya kitaplarını sarmaya çalışan Hasan'ı görüyorum. Hırkayı neden düzgünce giymediğini sorduğumda verdiğimiz kitaplarının başka türlü ıslanacağını söylüyor. Ona bir yağmurluk bulup bu dertten kurtuluyoruz. O

yağmurda kitaplarını yurda götürmeye giderken bir çocuğun hayatına ne zaman ve nasıl dokunulduğunu fark edemeyeceğimizi görüyorum. Tek bir kitapla bile mümkün olabiliyor. Gece eğlencesinde hepsiyle doyasıya oynuyoruz.

Sabah kalktığımızda yeni okula doğru yola koyuluyoruz. Bu okulda bir sınıf beni çok duygulandırıyor. Altıncı sınıfların ilk şubesine yaptığım origami etkinliğinde eğer gösterdiğim

katlamayı hepsi benden yardım istemedense yaparsa onlara origami balık yapacağımı söylüyorum. Becerdiklerinde balıkların akşama doğru getireceğimi söyleyip sınıftan ayrılıyorum. Altıncı sınıfların diğer şubesine gittiğimde onlarla da aynı anlaşmayı yapıyoruz

ve onlar da kazanıyorlar. Tam iki sınıfın da balıklarını sınıfta katlarken çocuklar hep bir ağızdan "Bize de göster nasıl yapıldığını hem bizimkileri hem de diğer sınıfinkileri yapalım "diyorlar. Elimdeki kağıtları dağıtıp öğretiyorum hepsine. Etkinlik bittiğinde arkadaşlarının da yaptıklarını beğeneceklerini umarak balıkları bana veriyorlar.

Gün bitip yeni gün ağarmadan yollara koyuluyoruz. Ankara'ya vardığımızda hava kararmış ve biz kilometrelerce öteye varmış oluyoruz. Çocukların mutlu olduğunu bilsek de hepimiz biraz buruk, biraz eksilmiş...

Tuğçe ERGEN
Gazi Hukuk 3

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İLK YAR web sitesinden kredi kartınızla bağış yapabilirsiniz www.ilk yar.org.tr/nasilyardimederim/kredikarti bağlantısıyla İş Bankası üzerinden güvenle bağışınızı gerçekleştirebilirsiniz.
2. İLK YAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLK YAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD’den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-

- <https://www.classy.org/campaign/ILKYAR/c164385>

3. E-postalarınızda www.ILKYAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLK YAR’ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ILKYAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İLK YAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.